

dette staaer os dog vel endeel nærmere. Vi have vore Bølgere, og nu maa Enhver mindes fra den Tid, han talte med sine Bølgere, om det ikke er Folkets Ønske, at Toldgrændsen for det Første idetmindste bliver ved Eideren. Jeg er overbevist om, at Ingen af os vil, naar vi komme hjem, behøve at slaae Dinene ned ligeoverfor vore Bølgere, fordi vi vidne for dem: „det var vor Bøn i Rigsdagen til Ministeriet, at det vilde forelægge en Fællesforfatning, inden vi gik til at flytte Toldgrændsen fra Eideren til Elben.“ Dog vi have endnu en Dommer, vi have en Dommer i vor egen Samvittighed, ham bør vi vel først og sidst høre, og derfor vil viist enhver selvstændig og samvittighedsfuld Mand i denne Sag ikke lade sig bøde af uværdig Frygt; men han vil tale og stemme efter sin indre Overbeviisning, og da finde Trøst. Ja, vi behøve visseelig den Trøst, som fra det Høie maa nedsendes til os netop i disse Tider; thi disse Tider ere alvorlige, og de ere i mange Henseender fulde af bitre Erfaringer. Den ærede Finantsminister har sagt, at en Forfatning, altsaa ogsaa den respective Forsamling, maatte blive graa, førend at den ret kunde virke Noget, og førend den ret havde nogen Indflydelse. Jeg skal love for, at det høitærede Ministerium gjør Sit til, at denne Forsamling kan blive graa, idetmindste sætter det os mange graae Haar i Hovedet, og vi have gjort mange bitre Erfaringer, siden vi kom her i Salen, saa jeg skal love for, at, dersom vi skulle faae Indflydelse, eftersom vi blive graae til, saa vil Ministeriet hjælpe os paa det Allerbedste og Kræftigste til at faae Indflydelse. Vi mindes, hvorledes her en af de første Dage paa vort Bord var lagt en Betænkning af en Mand, som tidligere havde talt Danmarks Sag, og som tidligere havde afløret Dyrerernes nedrige Færd, og vi have hørt, hvorledes den samme Mand sættes under Tilfale

Formanden: En Anklage imod en vis Mand har ikke noget med Toldspørgsmaalet at gjøre.

C. C. Møller: Jeg troer, at enhver

danst Mand maa erkjende, at det vedrører ham.

Formanden: Ja, men det vedrører ikke Toldspørgsmaalet.

C. C. Møller: Lad os da holde os til den Sag, som nærmest ligger for. Det høitærede Ministerium har yttret, at Kongen kan gjerne, naar Alt kommer til Alt, flytte Grændsen, uden videre at høre Forsamlingen, fra Eideren til Elben. Jeg maa her spørge, ifald dette er Tilfældet: Hvorfor ere vi da komne her? Har Folket ikke sendt os netop i den Overbeviisning, at ingen Lov af en saadan Betydning og af saa indgribende Vigtighed maatte udgives, uden at vi dertil havde givet vor Stemme? Dersom det kan gjøres uden vor Medvirkning og uden vort Samtykke, hvorfor har man da forelagt os denne Sag som et Lovforslag? (Hør!). Det høitærede Ministerium har ved en af sine Talsmænd i denne Sag netop yttret, at Begrebet Danmark-Slesvig var der ikke; det staaer jo i Forhandlingerne, og vi kunne efterlæse det der (En Stemme: Ganste rigtigt!); men, skulde det da ikke være berettiget at nævne Danmark-Slesvig? Skulde det da ikke være berettiget at nævne i en Toldslag, at netop Danmark og Slesvig ere forenede i samme Toldforbindelse? I Sandhed, saa veed jeg ikke, hvad man tør nævne og ikke nævne; thi det synes mig, som om Ministeriet vil have, at man ligesaa sidt maa sige Danmark-Slesvig som Danmark-Maanen. Vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) igaar, hvorledes at Finantsministeren behandlede Finantscomiteen; han henvendte sig til det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og denne taug — det pleier han ellers ikke at gjøre —, og, naar den Mand tier, saa maa det visseelig være det Samme som et inderligt og hjerteligt Samtykke; thi det koster ham meget at tie. Vi gjøre altsaa mange bitre Erfaringer, og Ministeriet byder os Meget, som maa frænke og saare danske Mænd; men hvorfor byder det os dette? Fordi det veed, at vi ere altfor redebomme til at lade os fræmme af en Spøgelsefrygt; derfor er det, som den ærede Deputerede for Holbæk Amts